

DE VROUWENHATER

Louis van Dievel

De vrouwenhater

Het zwembad van Kalamitsi

Eerste druk als *De man die naast zijn schoenen liep*: 2004

Tweede herziene druk: september 2013

© 2013 – Louis van Dievel & Uitgeverij Vrijdag

Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen

www.uitgeverijvrijdag.be

www.dievel.be

Omslagontwerp: Quod, voor de vorm

Vormgeving: theSWitch

Foto auteur: Stephan Peleman

NUR 301

ISBN 978 94 6001 219 8

D/2013/11.767/194

e-boek

ISBN 978 94 6001 220 4

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hij had nooit gedacht dat het hem kon overkomen, dat het hún zou kunnen overkomen: hem en Marleen, in die volgorde. Hij dacht dat hij haar onder controle had. Hij dacht dat ze labiel genoeg was om hem in alles volgzaam te zijn. Daar had hij lang aan gewerkt.

Ze waren met vakantie in een dorp op de punt van Sithonia, de middenvinger van het Griekse schiereiland Chalkidiki. Zij zwom. Hij lag naast het zwembad van de gehuurde villa te bakken, bijna te smoren, zo heet was het. Hij hield van dat ‘op het randje af’ gevoel. ’s Ochtends vroeg waren ze gaan varen, mee op het jacht van de Griekse huis-eigenaar en diens minderjarige verloofde, een mollige en wat luie studente uit Saloniki. Ze heette Simona. Hij Kostas, dat kon bijna niet anders. Toen ze in de schaduw van de Athosberg voor anker gingen, had hij gezien hoe de monniken met een verrekijker de vrouwen beloerden die topless op het dek zonnebaadden. De tepels van Simona hadden op kooltjes geleken. Hij had ze close willen fotograferen, maar Kostas had afkeurend van nee geschud. Op die van Marleen had hij niet gelet, ze vielen niet zo op. Vanavond hadden ze opnieuw afspraak met de Griek, in zijn monumentale, kitscherige huis bij het haventje van Sarti, tien kilometer noordelijker. Kostas had verbouwingsplannen met de wat uitgewoonde vakantievilla die zij al enkele jaren betrokken en hij wilde graag dat zijn vertrouwde huurders hem daar enthousiast om loofden.

Het was bijna volledig stil, zoals een Griekse namiddag onder een loden zon kan zijn. Er tsjirpte een eenzame krekkel in een olijfbom. Er ritselde iets tussen de tijmstruiken

die het zwembad omsingelden, een slang misschien of een gekko.

Het water van het zwembad week traag en gewillig voor haar armlagen. Meer geluiden waren er niet. Zij had met lome slagen baantjes getrokken: twaalf meter crawl en dan keren, twaalf meter schoolslag en dan weer draaien en opnieuw crawl. Het tellen van de seconden tussen ieder keerpunt had hem rustig gemaakt: twintig seconden, tweeëntwintig seconden, twintig seconden, tweeëntwintig, eenentwintig. Net toen hij erbij in slaap zou vallen en zijn huid fataal zou verbranden in de zon, klauterde ze waar hij lag de kant op. Er sloeg water over de rand, het liep in een smal beekje tot bij zijn badhanddoek. De badstof absorbeerde het water net voor het zijn linkeroog zou bereiken, het oog dat hij op een spleetje openhield, het oog waarmee hij probeerde te zien zonder zijn hoofd te moeten bewegen. Hij voelde haar schaduw over zich slaan. Ze stond rechtop naast hem, er vielen druppels van haar lichaam en uit haar blonde haren op hem. Ze stond tussen hem en de zon. Hij kreeg kippenvel. Hij opende zijn beide ogen en keek omhoog naar haar. Hij zag haar lange benen, de toef nat schaamhaar en de strook witte huid rondom, haar zacht welvende bruine buik, de lichter gekleurde borsten, haar ernstige groene ogen die de zijne zochten. Ze had een handdoek om haar nek geslagen die ze aan beide uiteinden vast hield. Ze had een mooi en atletisch lichaam, maar daar stond hij al lang niet meer bij stil. Dat kwam door het litteken.

Het litteken dat van haar linkermondhoek over haar wang naar haar oor liep. In de winter was het amper zichtbaar, tenzij het stenen dik vroom – de chirurg had zijn uiterste best gedaan – maar in de zomer vormde het een brokkelige witte lijn van zeven, acht centimeter lang. Als ze te lang in de zon bleef, kreeg het litteken een vurig rode rand. Als ze te lang in het water bleef ook. Als ze zweette. Als ze opgewonden was of kwaad. Als ze moe was. Het litteken was de graadmeter van haar gemoed. Het vormde de enige uiterlijke herinne-

ring aan het verkeersongeluk dat ze met de eeuwwisseling in dronken toestand had veroorzaakt. Haar linker oog stond maar een heel klein beetje scheef. Het gebroken kaakbeen was perfect geheeld. De nieuwe tanden waren haast mooier dan het originele gebit. Maar het litteken zou nooit meer weggaan. De bromfietser die ze onder de wielen van de Saab had vermalen zou nooit meer kunnen lopen. Het was een oudere man geweest. De koplamp van zijn brommer had niet gebrand. Hij reed in het midden van de rijweg. Misschien was hij ook dronken geweest, niemand had eraan gedacht om dat te controleren. Het zou een verschil hebben gemaakt in de schadevergoeding. Maar in het leed en de wroeging?

Hij had haar het ongeluk nooit vergeven. Niet omwille van de Saab, of omwille van de verhoogde verzekeringspremie, of omwille van de rechtszaak waarin ook zijn naam was gevallen. Het rijverbod, de voorwaardelijke gevangenisstraf. Maar om de scène die ze had gemaakt in het Knokse restaurant waar ze samen met zijn vrienden en hun vrouwen de oude eeuw hadden willen uitwuiwen. Om het glas wijn dat ze woedend naar hem had gegooid. Om de onhandige klap in het gezicht van Carmen met wie hij onder tafel had zitten flirten.

‘Maar trutje toch,’ had Carmen gezegd toen ze van haar verbazing bekomen was, ‘het is toch Oudjaar.’

Iedereen had de slappe lach gekregen, ook hij. Maar Marleen had de sussende armen weggeduwd die haar opnieuw aan tafel wilden trekken – het was nog maar halftwaalf en het nieuwe millennium diende vooral zonder wrok te worden ingezet! – was het restaurant uitgelopen, had moeten zoeken naar de parkeerplaats van de Saab en dan naar de sleutels en was verblind door tranen de Graaf Lippenslaan opgescheurd. Pas aan het station had ze iemand geraakt, die bromfietser dus. Een wonder op zich, want de Knokse hoofdstraat had zwart gezien van de feestgangers, die historische 31ste december.

Hij had haar na het ongeluk nooit meer gekust, toch niet

op haar mond. Soms drukte hij zijn lippen vluchtig op haar rechterwang. Niet uit tederheid, maar bij wijze van teken. Het sein dat hij zin had in seks, dat hij haar die gunst wilde verlenen. Altijd was ze gewillig gebleven. Altijd hoopte ze dat het méér zou zijn dan de vaste routine: zij op haar knieën, met haar fraaie billen omhoog, hij achter en in haar, met zijn ogen stijfdicht, mechanisch stotend, en grommend als een beer. Ze mocht niet opkijken tijdens de seks, omwille van het litteken. Als ze het toch deed en hij zag het, duwde hij zonder het neuken te onderbreken met zijn arm de linkerkant van haar hoofd in het kussen. Maar waar hoopte ze dan op? Ze wist het niet precies. Zoveel moest het niet eens zijn, ze was niet veeleisend. Haar naam. Als hij eens haar naam wilde fluisteren bij het klaarkomen. Om te tonen dat hij wist met wie hij seks had gehad. Of na de seks een hand op haar kutje wilde leggen, met één vinger tussen haar natte schaamlippen.

Eén keer had ze gedroomd dat hij met zijn vinger het litteken op haar wang volgde, van boven naar beneden. En dat die vinger dan over haar hals en schouders zijn lichaamsreis vervolgde, langs haar linker tepel over haar meisjesbuik, plagend rond haar kutje naar haar anus ging, zich daar voorzichtig een weg naar binnen zocht. Alsof het litteken erbij hoorde, bij de schatten van haar lichaam.

Nu stond ze naast hem en hij keek omhoog naar haar en zag enkel het haarscherpe litteken in de wazige vlek van haar gezicht. Ze voelde het en daarom bleef ze overeind en hurkte ze niet neer bij hem, omdat hij dan misschien zijn blik zou afwenden en niet de draagwijdte van haar woorden zou begrijpen. Misschien zakte ze ook niet door haar knieën omdat ze bang was voor de nabijheid van zijn sterke handen.

‘Ik ben zwanger,’ zei ze, ‘ik ben zes weken zwanger.’

‘Het kind is van Hubert, denk ik.’

‘Ik wil het kind houden.’

De uitdrukking in zijn ogen veranderde van onverschillig in verbaasd, en dan in hatelijk.

Ze had hem geraakt in zijn tere plek, zijn enige misschien

wel voor zover zij het wist, letterlijk onder de gordel: zijn onvruchtbaarheid. Niet dat hij haar ooit een kind zou hebben willen schenken. Dat was een veel te groot cadeau voor haar, na alles wat ze had aangericht.

Hij kwam half overeind, trok een T-shirt over zijn hoofd en reikte naar de baseballpet bij zijn voeten. Er kraakte een gewricht.

‘Ga uit mijn zon,’ zei hij.

Ze deed twee stappen opzij.

Ze bleef nog even wachten, op een snijdend verwijt, op de bittere, kwetsende lach waarop hij een patent leek te hebben, op een woede-uitbarsting.

Maar hij zei niets meer, hij keurde minutieus de huid van zijn armen en benen, pulkte aan een stukje verdroogd vel.

Ze opende haar mond, maar er kwamen geen woorden. Ze haalde machteloos haar schouders op en rende met kleine pasjes naar binnen, waar ze lang onder de douche bleef staan huilen.

’s Avonds, bij Kostas en Simona, kreeg hij met elk glas een kwadere dronk. Hij probeerde zijn opborrelende, bijna ziedende woede te maskeren met luide en ruwe grappen, met stomme liedjes in Antwerps dialect, met lofuitingen aan het adres van de Griekse vrouwen, die zoveel voor hadden op de frigide blonde noorderlingen, met ongepaste toespelingen op het seksleven van Kostas en Simona. Hij probeerde Simona onopvallend aan te raken. Hij beseftte niet hoe dronken hij wel was.

Kostas bleef er merkwaardig rustig bij, glimlachte af en toe superieur – de perfecte gastheer – knikte Marleen bemoedigend toe. Haar angstige en onzekere blik was hem niet ontgaan. Toen hij Simona achterna wilde gaan naar het toilet, duwde Kostas hem kordaat terug neer op zijn stoel.

‘*Drink, my Belgian friend, and do not try to do foolish things,*’ zei hij in zijn primitieve Engels, en toen Simona terugkwam stelde hij voor dat de twee vrouwen een wandeling zouden maken langs de boten in het haventje.

Ze zegden niet veel, die twee. Ze gaven elkaar een arm. Ze giechelden om het geile gefluit van de mannen die op de terrasjes limonadeglazen raki dronken bij hun grote bordes met geroosterde vis. Toen Marleen geluidloos begon te wenen, nam Simona haar in de armen, drukte haar weke, warme lichaam tegen de koude botten van Marleen aan en drukte kussen op haar betraande wangen. De snor van Simona had haar zachtjes gekriebeld en zo had ze opnieuw moeten lachen.

'I am pregnant,' had ze eruit geflapt.

'You should be so happy. But I can understand your tears.'

Simona was lang niet zo dom als ze eruit zag.

Toen ze terugkwamen zat Kostas alleen een sigaar te roken aan de afgeruimde tafel.

'I have brought your husband home. He had a little too much wine. He should be asleep by now.'

Kostas had een roeping als droge komiek gemist.

De huishoudster bracht koffie en brandewijn en een enorme schotel fruitsla met slagroom.

'Typical Greek dessert,' grijnsde Kostas.

'Would you like to see the plans for the house?'

Dat wilde Marleen graag, ook al besefte ze dat ze misschien nooit meer naar de vakantievilla zou terugkeren.

Om twee uur 's nachts bracht Simona haar in haar versleten Seat naar Kalamitsi.

Ze bleven nog even in de auto zitten, speurend naar een geruststellend geluid, een luid gesnurk bijvoorbeeld. Maar het was doodstil.

Hij had zitten wachten op haar.

Hij zat in lotushouding op het bed, naakt, met bloeddoorlopen ogen, een gezicht vol dronkenschap en haat en een erectie die hij met zijn handen gaande hield.

Zij kleedde zich gelaten uit, liet haar kleren op de vloer vallen. Ze voelde haar litteken gloeien.

Hij greep haar arm, trok haar bij de haren en bracht haar gezicht bij zijn erectie.

'Hoer,' siste hij, 'vuile hoer.'

Ze kreunde zachtjes van de pijn aan haar schedelhaar.

Ze kokhalsde toen hij de eikel te diep in haar keel stootte, greep de schacht van zijn penis, probeerde hem met haar lippen en haar tong onder controle te krijgen, te kalmeren. Maar hij wilde niet bevredigd worden, dat was althans niet de prioriteit, hij wilde haar vernederen.

Hij trok haar opnieuw bij de haren, duwde haar open mond weg van zijn erectie, drukte haar op het bed, draaide haar op haar buik, wrikte met zijn knieën haar billen uiteen en omhoog.

Marleen liet begaan. Ze had er de mentale en fysieke pijn van een liefdeloze neukpartij willen bijnemen, maar zover kwam het niet meer. Zijn dronkemanserectie was verslapt tot een rubberslang. Hij vloekte en sjoerde tevergeefs aan zijn krimpde lul. Ze gilte het uit toen hij bruut en wreed met twee vingers tegelijk in haar pookte. Hij had altijd vuile en scherpe nagels. De pijn en de vernedering gaven haar de kracht om te gillen, met haar arm achterwaarts uit te halen – ze raakte hem op zijn adamsappel – en zich onder hem uit te worstelen. Ze sprong door het open slaapkamerraam het terras op, hulde zich rillend in een badhanddoek die daar aan de lijn hing en ging aan de rand van het zwembad zitten, met de voeten in het water.

Ze hoorde hem hoesten en rochelen. De klap tegen zijn adamsappel was goed raak geweest. Hij kwam haar niet achterna. Hij sprak lallend tegen zichzelf. Tien minuten later hoorde ze dan toch het luide snurken waarop ze bij aankomst gehoopt had. Marleen was niet verbaasd toen er een zachte hand op haar schouder werd gelegd. Ze ging met Simona mee naar het grote huis in de haven van Sarti en bleef daar tot het eind van de vakantie. Hij deed geen enkele poging om haar te benaderen. Ze vermoedde dat Kostas wel een paar keer bij hem langs was geweest.

Ze zagen elkaar pas opnieuw aan de balie in de luchthaven van Athene. Het was de eerste keer dat ze met het

vliegtuig gekomen waren. Om tijd te winnen. Het werk in het advocatenkantoor stapelde zich op, had hij geargumenteed. Hij deed heel gewoon, gedroeg zich alsof ze elkaar nog bij het ontbijt hadden gezien. Aan de paspoortcontrole zwaaide hij zelfs naar Simona en Kostas, die discreet over het weerzien hadden gewaakt. Ze was misselijk van de angst op het vliegtuig gestapt.

2

Twijfels bij het begin van de training

Hij was om halftien in zijn onderbroek naar buiten gekomen, had zijn gezicht naar de ochtendzon gedraaid, het was nagenoeg windstil geweest. Hij was op een van de houten tuinstoelen gaan zitten, had lang voor zich uit zitten staren, misschien wel een half uur, had amper bewogen. Eén keer had hij met zijn hand een mier van zijn onderbeen geveegd. Eén keer had hij zijn schouders opgetrokken en gehuiverd, toen er een kleine wolk voor de zon dreef.

Hij was weer naar binnen gegaan, had in de ruime, lichte keuken een kom muesli gegeten en een banaan. Op automatische piloot, zonder trek. Hij had een halve liter Vittel uit de plastic fles gedronken. Hij had zichzelf tot stoelgang gedwongen. Hij kon vandaag niet wachten tot het vanzelf wilde komen.

Bovenaan de trap had hij geaarzeld. Hij was zijn eigen kamer binnengestapt, had in de kast zijn sportkleden bij elkaar gezocht.

Hij had zijn tanden nog willen poetsen maar uiteindelijk had hij daar van afgezien.

Op het terras was hij in slow motion haast aan zijn opwarmingsoefeningen begonnen.

Zou ik er wel aan beginnen, vroeg hij zich rijkelijk laat af, loont het nog de moeite?

Hij hurkte neer met één voet vooruit om de lange veters van zijn rechter Adidas aan te trekken en behoorlijk te strikken. De hurkbeweging ontlokte hem een astmatisch gesteun; zijn hartslagmeter sprong van negentig naar honderdwtintig

en hij moest nog vertrekken. Hij ademde langzaam en diep in en uit, een paar keer na mekaar, kwam dan voorzichtig overeind. Hij wachtte nog een kleine minuut, in ruststand, de benen lichtjes gespreid, de armen losjes naast het lichaam, de ogen op een berk voor het bos gericht, maar zijn hart liet zich niet in de luren leggen: honderdtwintig, honderdachtien, honderdeenentwintig slagen. En toen hij een halve tel rilde van opwinding – terwijl hij net probeerde om iedere gedachte uit zijn hoofd te bannen – steeg de hartslagmeter in één ruk naar honderdvijfendertig.

Hij had spijt dat hij het ding had omgedaan. Het voelde al niet aangenaam om een plastic band op het blote vel van je borstkas te dragen en hij kon de parameters die de sportwinkelier had ingesteld (min of meer getraind loper van het mannelijk geslacht, vijftienjarige jaar oud, tachtig kilogram zwaar bij één meter drieëntachtig) niet veranderen, waardoor de hartslagmeter na tien minuten lopen (of minder zelfs, tegenwoordig) een enerverend gepiep begon uit te stoten.

Je loopt boven je mogelijkheden, betekende dat.

Ga snel in een zetel zitten en lees een boek, betekende dat.

Om het gepiep te doen ophouden moest hij zo traag gaan lopen dat hij nog nauwelijks opschoot en het niet de moeite was om al wat aan het lopen zélf voorafging – sportkledij aantrekken, zweetband over het hoofd schuiven tot hij echt goed zat, veters knopen, gewrichten opwarmen, spieren en pezen oprekken, hoofd leegmaken – überhaupt nog aan te vatten.

Hij vond soms dat de wereld tegen hem samenspande.

Hij haatte elektronica.

Moedeloosheid dreigde hem te bevangen. Lopen was lijden. Hij kon stretchen zoveel hij maar wilde, zijn oude lichaam warmde nog trager op dan een versleten diesel. Hij had zijn loopparcours al vaak verlegd, noodgedwongen, hij wilde liever niet door écht oude mannen en soms zelfs oudere vrouwen voorbij gelopen worden. Dat was slecht voor zijn

moraal. Hij was zeer bedreven in het ontwijken van moeilijkheden.

Oh wat heb je toch een medelijden met jezelf.

Hij voelde dat het tijd was om in te grijpen. Het ogenblik was niet geschikt voor gegripen.

Hij steunde met zijn linkerhand tegen de bakstenen muur van het terras, trok met de andere de enkel van zijn rechterbeen langs achter omhoog, voorzichtig, maar toch ook zo hoog als hij maar kon, zonder dat het gemeen pijn ging doen.

‘Tot twintig tellen.’

Hij voelde opnieuw een rilling. Van de kou, niet van opwinding, hield hij zichzelf voor. Hij had zich vergist, daarnet.

Hij was vijftien en nam deel aan een wedstrijd hardlopen in zijn dorp. Hij liep op ‘baskets’ zoals dat heette, volstrekt ongeschikt schoeisel voor hardlopen, maar dat wist hij toen nog niet. Er hadden zich jongens uit naburige dorpen ingeschreven, wat de wedstrijd meer gewicht gaf. Net als de aanwezigheid van een gewichtig doende ‘official’ met een chronometer zo groot als een wekker. Er hing wat publiek geleund over de drangbekken die van de gemeente waren geleend, familieleden en burens die niets anders te doen hadden, dertig mensen misschien in totaal.

Hij voelde zich goed, zo goed dat hij zich moest bedwingen om niet van bij de eerste meters als een raket vooruit te schieten. Schier gewichtloos liep hij mee in een ruime kopgroep.

De ongetrainde sukkels (er waren er bij die op ‘bottines’ liepen, godbetert!) moesten al na enkele honderden meters de betere lopers laten gaan. Hij hield zich een hele ronde in. Na de eerste bocht van de tweede ronde versnelde hij, liet de uit elkaar vallende kopgroep moeiteloos tien, dan twintig meter achter zich. Hij rookte toen al, maar had bij wijze van voorbereiding op de race drie dagen lang geen sigaret aangeraakt. Waar hij alleen op kop liep, stond geen publiek. Jammer vond hij dat, want hij was van zijn hele leven nog niet toegejuicht. In de verte zag hij het spandoek van de aankomst en enkele wapperende vlaggen van supermarkt Nopri,

de sponsor van de wedstrijd. Hij wilde nog versnellen. Maar plots wilden zijn daarnet nog gretige benen niet meer vooruit. Hij had op zijn adem getrapt. Hij had niet gedoseerd. Hij was overmoedig geweest. Zijn adembaling werd zwaar en hij kreeg steken in zijn zij. Een van de vreemde jongens haalde hem in en liet hem meteen ter plaatse. Hij probeerde aan te sluiten toen een achtervolgend groepje van drie hem passeerde, maar er zat geen greintje kracht meer in zijn benen. Strompelend en bijna vallend haalde hij de meet. Als elfde of twaalfde, dat wist hij niet zeker. Op de gestencilde uitslagen die aan het eind van de wedstrijddag werden rondgedeeld, stonden alleen de eerste tien vermeld. Hij had er thuis in alle talen over gezwegen. Maar zijn vader had met een spottende lach een vijf keer gevouwen uitslagenblad uit zijn achterzak opgediept en had gevraagd of hij wel had deelgenomen, want hij kon de naam van zijn zoon nergens terug vinden. Hij was van verontwaardiging beginnen stotteren en kreeg niet verteld dat hij alleen op kop had gelopen. Hij had nog net zijn ogen kunnen droog houden. Zijn vader haatte tranen bij jongens.

‘In onze familie zijn geen meelopers,’ had zijn vader hem scherp onderbroken. En hij had het uitslagenblad langzaam in kleine snippers gescheurd.

Hij begreep niet wat hem overkwam. Het was geen dag voor jeugdherinneringen. Hij sloot zijn ogen en schudde met zijn hoofd. Tevergeefs. Geheel ongevraagd startte de kortfilm een tweede keer voor zijn ogen. De lichtvoetige start, de vliegende demarrage, de inzinking, de nederlaag.

Hij had bij zijn weten geen lessen uit dat debacle getrokken, bijvoorbeeld dat hij zijn krachten moest leren doseren. Hij wist nog niet wat een debacle was. Hij was nog maar amper met tegenslag bekend.

Gelukkig maar, bedacht hij nu, geëmotioneerd. Hij had tranen in de ogen. Daar was dat verdomde zelfmedelijden opnieuw.

Hij liet zijn enkel los, er waren twee minuten of meer voorbij gegaan, hij had niet goed op de stopwatch gelet.

Hij keek naar zichzelf in de weerspiegeling van het grote terrasraam: een gespikkeld zwartgrijs hoofd, een sombere trek om de mond (niet verbeteren, niet droevig, niet kwaad, gewoon somber), een door het vele lopen mager lichaam in een lelijk maar niet schreeuwlelijk blauw trainingspak (er zijn er geen mooie), dure loopschoenen, groen van kleur.

Hij zou het trainingspak nog uittrekken voor hij vertrok; met de afstand die hem wachtte zou hij geen kou lijden als hij maar bleef lopen. Dat was de voorwaarde: blijven lopen.

‘Vertrekken is aankomen,’ zei hij op de luide, nadrukkelijke en gekunstelde toon van iemand uit het amateurtoneel. Een niet mis te begrijpen waarschuwing aan zijn eigen adres. Hij moest een doel hebben, hij kon niet zomaar blijven lopen tot de wereld voorbij was. Dat kon niet. Ooit, later, straks, veel te vlug zou hij hier moeten terugkomen, daar was geen ontkomen aan. Dat mocht hij vooral niet vergeten.

Maar hij luisterde niet naar zichzelf. Wat zou hij! Hij luisterde al nooit naar anderen. Hij was te oud om nog te veranderen. Het was al te laat om nog iets te veranderen. Het was al te laat, *tout court*. Het was al beslist.

Hij ging op het stenen muurtje van het terras zitten, reikte kreunend naar de enkelritsen van zijn trainingspak. Stroopte de pijpen naar beneden, ritste de jas open.

Onder het trainingspak droeg hij een nauwsluitende broek en een mouwloos maillot in een of andere kunststof met fantastische eigenschappen, die hem door dezelfde sportwinkelier als die van de hartslagmeter waren aangepreparaat. Zwart, in beschaafd zwart. Het logo was klein en rood en stoorde niet. Hij tastte in zijn broek om zijn geslacht goed te leggen. Zou hij nog plassen voor hij vertrok, zou hij nog drinken?

Er was een bries opgestoken. Wolken kwamen en gingen. In het westen kondigde de lucht zich blauw aan. Het leek een mooie dag te zullen worden.

Hij keek naar de mooie grote villa, hij keek naar het ven, hij keek naar de huizenhoge rododendronstruiken, hij keek

naar het dennenbos. Allemaal van hem. Honderdentwaalf hectaren.

Hij had het domein gekocht van de uitgever van een liberale krant. Voor weinig geld. Hij had de man uit de pers en uit de gevangenis kunnen houden. Een uit de hand gelopen *partouze* in een Brussels kasteeltje.

Er was een kilo cocaïne gesnoven. Er was een lijk gevonden. Er waren compromitterende foto's gemaakt. Buren hadden de politie erbij geroepen toen een naakte man in een witte Mercedes dwars doorheen de getraliede toegangspoort naar buiten was gereden.

Hij was nog dezelfde nacht uit zijn bed gebeld door een liberaal senator.

'Er is werk aan de winkel, meester, had de politicus opgewekt in de hoorn geroepen, en het kan niet wachten tot morgen!'

Hij had er inderdaad zijn werk mee gehad.

'Vraag me wat je wilt, ik schenk het je!' had de uitgever dankbaar uitgeroepen toen de zaak met een sisser afliep.

Het slachtoffer bleek een natuurlijke dood te zijn gestorven. De foto's waren afgekocht. De naakte man was een populaire zanger wie veel vergeven werd. Het proces verbaal van de politie was in de snippermachine terechtgekomen. De burens waren vergoed voor hun commotie en hielden de lippen stijf op elkaar tegen de journalisten van andere kranten die een smeulige zaak hadden geroken.

'Ik wil geen cadeau, ik wil iets van je kopen,' had hij geantwoord. Hij had de villa al lang op het oog. Hij was er vaak op feestjes geweest, onschuldige feestjes weliswaar. De uitgever had drie weken later groen lachend de verkoopakte ondertekend. Hij woonde nu in Knokke. Ze spraken elkaar niet meer. Afdrukken van de foto's lagen veilig opgeborgen in een bankkluis, en de uitgever wist het.

Het was een bloedhete zondagmiddag geweest. Zijn makers lagen allemaal aan de waterkant van de visput. Als ze het te warm kregen, sprongen of doken ze van de oever in het modderige water. Tot ergernis van de schaarse vissers. Maar de vissers waren in de minderheid tegenover de zonneklippers en de zwemmers, en daarom hielden ze zich gedeisd. Er was al eens een klager met kleren en al in het water beland.

Er kwamen ook vrouwen baden aan de visput. Gewone vrouwen maar ook slecht vrouwvolk. Naar het scheen. Lucy uit dat krottige huisje in de Gestelhoflei. Isabelle van het café op de hoek van de Zwarte Leeuwstraat. Lucy haar vader zat in de gevangenis. Isabelle liet voor twintig frank haar borsten zien. Daar werd over gesproken. En daarom mocht hij er niet meer komen van zijn ouders. Als aller-aller-enige van alle jongens uit zijn buurt. Zijn makers vertelden opwindende verhalen over de middagen aan de visput. Hoe ze daar met zijn allen bij elkaar lagen, jongens en meisjes ondereen. Marie-Madeleine was erbij en Lutgard en Gisèle en Veerle. Ze lagen met hun hoofd op de onderbuik van hun lief. Ludwig kon het hoofd van Gisèle doen bewegen. Echt waar! Hij kreeg er maagkrampen van, krampen van jaloezie en verlangen. Ook al wist hij dat de verhalen aangedikt werden om hem te plagen.

Het was te heet geweest om te bewegen. Hij had toch zijn fiets uit het schuurtje gehaald.

'Waar naartoe?' had zijn moeder vanachter het vliegenraam van de keuken geroepen, waar ze stond te zweten aan de afwas. Zijn moeder zag altijd alles. 'Waar naartoe?' betekende gewoon 'Niet naar de visput,' dat had hij wel begrepen.

Hij was traag naar het parkje achter de kerk gefietst. Had daar, in de schaduw, zijn laatste, verkreukelde sigaret opgerookt. Had zich ontzettend alleen gevoeld. Hij had de peuk in het droge gras laten vallen. Hij had met belangstelling naar de vlammetjes en de kringelende rook gekeken. Er gebeurde dan toch iets. Hij schopte zand over de brandvlek.

De tweeling van Verrept was komen aansloffen. Hun vader was aannemer. Eddy en Willy Verrept waren habitués van de

visput, behalve op zondag, want dan ging hun vader er vissen. Of smoezelen met het slechte vrouwvolk. Op hun gezichten stond verveling en lusteloosheid te lezen. Met hun drieën waren ze lotgenoten tegen wil en dank.

Ze hadden voetzoekers bij zich, een heel assortiment van kleuren en groottes. Met zijn drieën lieten ze de voetzoekers tegen de kerkmuur knallen, tot ze de kwade stem van de kapelaan hoorden naderen.

Buiten adem lieten ze zich in het hoge gras van het veldje verderop vallen.

Ze bedachten een nieuw spel met de voetzoekers die nog over waren. Je moest het lontje aansteken, en dan zo lang mogelijk wachten voor je de voetzoeker weggooid.

De derde ontplofte in zijn hand. De knal was oorverdovend luid. Hij voelde niets meer. Zijn hand was weg, dacht hij. Hij durfde haast niet te kijken, toen hij de angst in de ogen van de tweeling las. Maar hij had geen bloedende stomp, de hand hing nog altijd vast aan de arm. Ze was knalrood en gezwollen, en heet en voos, en hij kon zijn vingers niet meer bewegen.

Eddy en Willy Verrept stootten elkaar aan en gingen er als hazen vandoor.

'Lafaards!' had hij willen roepen maar er kwam geen geluid uit zijn keel. Hij hoorde ook niets meer. De knal van de voetzoeker had hem met tijdelijke doofheid geslagen. Het was zo heet en hij had het zo benauwd dat hij bijna in zwijm viel. Hij besepte dat hij zo niet kon blijven staan. Het was gelukkig maar honderd meter tot aan de beek van het Zellaerbos. Hij liet zijn lamme hand in het koele, zwarte water glijden.

Het kwaai gekras van een overvliegende kraai maakte voortijdig een einde aan de herinnering. Hij wachtte, maar ze kwam niet terug. De film was gebroken.

Twee reeën waren onbevreesd aan de braamstruiken naast het terras aan het knabbelen. Hij bekeek ze met vertedering. Schrok op toen hij op zijn horloge zag dat het al voorbij elven was. Het was tijd, er was niets aan te doen.

Hij trok zijn trainingsjasje uit, gooide het slordig op de tuintafel, maakte brede zwaaibewegingen met zijn armen. Er kraakte een gewricht. De reeën sloegen op de vlucht.

Opnieuw dwaalden zijn blikken langs het huis, de struiken, het bos, het water. Hij snakte naar de afgebroken herinnering.

Hij mocht niet te lang stil blijven staan. Hij strekte zijn tenen en wipte een paar keer op en neer. Het was tijd.

Hij legde nog even zijn vingertoppen op zijn oogleden. Misschien schoot hem nog een uitweg te binnen. Hij schudde zijn hoofd, haalde zijn schouders op en stapte met veerkrachtige passen naar zijn auto.

Even dacht hij dat vanuit het huis zijn naam werd geroepen. Maar dat kon niet, dat was uitgesloten.